

ÁGH ISTVÁN

Költő voltam!

Első léptemmel kezdtem az utolsót,
mégis még messze volt, hogy elmúlok majd,
bűntelen menekültem a gonosztól,
s elkövettem közben a legnagyobb bajt,
mint úttörőnyakkendős ateista,
csalánosban hagytam a titkos oltárt,
a Názáretit én is föláldoztam
a másvilági semmit gyakorolván.

Míg a teremtés folytatódott bennem,
mint az egész világ egy zsebtükörben,
virult és pusztult, elmúlva sem szűnt meg,
csak visszatért a titkok sűrűjébe,
úgy akartam a halhatatlanságot,
hogy műveim sorában jöjjön létre,
ami a jelen jövőjét kiváltja,
létem párája lenne költeményem.

Elvégeztem a munkát, hogy megértsem
az aratást, kaszanyélre feszültem,
nyarakat töltöttem el egy tehénnel,
legelőkön tanultam a türelmet,
olyan volt az, mintha pusztában lennék,
magamba szálltam, s ábrándozásomra
fölcsendült a tedeum töredéke,
és elhalt, mint a harangok visszhangja.

Amit elhagytam, tovább hangzott bennem
szerelemmel és a nők szépségével,
mindegyikben egy Máriára leltem,
paradicsomra, s alkottam az édent,
költő voltam! úgy néztem a világot,
akár egy vers anyagát, s ahol jártam,
a környék, mint költői kép sugárzott
a mindenség delejes mosolyában.

A halhatatlanság próbája

Néha mégis mindennek ellenére
halhatatlannak képzelem magam,
bár az érzés egy pillanat tört része,
még szóba hozni is komolytalan,
rögtön a hitre irányít az elme,
s a dogma nem tűr magyarázatot,
mégis mintha az anyag lenne minden,
mert azzá leszek, amiből vagyok.

A Dantéval megjárt Paradicsomban
ábrándjaim visszfénye fogadott,
mostanában nem gondolok a pokolra,
elég nagy büntetés, ha meghalok,
egy mennyei társasház foglalkoztat,
és eluralja vén fantáziám,
öregen is tudatlan kelve útra
várom kinyílni titkos kapuját.

Miért titkos? s kinek az érdekében
szigorúan bizalmas az egész?
csak Bibliában rejlő rejtvényt fejthet,
aki keres, ha talál némi rést,
talán kiderül, vajon más tudattal
fogja-e föl, amit az ész nem ért,
de nincs a földiekkel kapcsolatban
a Názáreti Jézus jobbfelén.

Olyan élhető túlvilágra vágyom,
hol velem lakik, akit szeretek,
és boldog emlékeim sugarában
élvezhetem az örökéletet,
akkor mondhatom, sietek utánad,
s kávéházban találkoznék veled,
föladnám kabátod a ruhatárban,
és rögtön megkérném a kezedet.

Valami örökkévaló

Fátyolvirág sűrű hálóját
fújta a szél dédapám sírján,
számon tartotta a rokonság,
s meggyújtottuk érte a gyertyát,

mikor nevét is moha lepte,
s kiütközött földjén a parlag,
mit senki földjének neveztek,
megásták egy másik halottnak,

a csontjait összekeverték
másokéval, közös gödörben,
kié volt? ki volt? nem kérdezték
egymástól, akit elfeledtek,

ha eb üget a lábszárcsonttal,
rigó fürdik a koponyában,
lehet, hogy dédapámé volt az,
mint aki korábban feltámadt,

így végződik a földi pálya
általános méltatlanságban,
bár az utak kétfelé válnak
a jövőnek, s a másvilágnak,

az ember elődjéből készül,
s amit a sorsa megvalósít,
az örök rész a nemzetségből
egyetlen személlyé fonódik,

a tengerrel egyidős élet
álmodik a tudattalanban,
amit én ébren viszek véghez,
azt is kémia igazgatja,

az anyagot megértik, s biztos
nyelven alkotnak róla törvényt,
csak a lélek őrzi a titkot
kódolva most és mindörökké,

míg ősöm súgja ezt a verset,
s utódaim sejtjébe rejtve
folytatom, mint egy rövid vegyjel
jelenlétem a végtelenben.

A lélek követése

Valami bennem lévő állandóság
rejt előlem valósága titkát,
alany, amelynek csönd az állítmánya,
meg egy kötőszó Isten irányában,

aki az embert élővé lehelte,
s hozzá hasonló lénynek teremtette,
a rávetett fényesség sugarával
eljegyezte a halhatatlansággal,

de szelleme már az anyag terméke,
mint párlata az erjedő cefrének,
a forró üstben gőzzé változóan
lecsapódik egy más dimenzióban,

élet, aminek magja változatlan,
bár fejlődik, mégis csak ez az egy van,
neve, neme és születési éve
személyt jelez, bár mivoltát a lélek,

ám ha próbálnám szóval kifejezni,
emberi nyelven nem mondhatnék semmit,
és ki tudhatja, miféle jelrendszer
segítségével értené az ember,

az élő lélek, mikor teste meghal,
valószínű, hogy valami jelet hagy,
ahogy haldokló párom fölött álltam,
fényességet képzeltem sóhajában,

ami kiszökött ajka keskeny részén,
több volt nekem, mint az utolsó légzés,
bekövetkezett, ahogy meg van írva,
amit az Isten lehelte, visszaszívta,

s ami maradt, minden materiális,
még az érzelmet, az éteri gyászt is
nehezíti a reális hasonlat,
attól kegyetlenül kibírhatatlan,

s a szerelmünkre mi a magyarázat,
lelkeink véletlen találkozása?
de arra nincsen már meggyőző válasz,
miért épp ő, kit egy életre választ,

valószínű, hogy szeme kedves fénye,
a fölcsillanó lélek tündöklése
lobbantotta föl testemben a vonzást,
és ő mámoros szívvel válaszolt rá,

költészetem őrlángja is a lélek,
nem észtől s képzelettől jön az ihlet,
én csak írom, mit halhatatlan részem
súgott, és biztatott a követésre,

s e mennyei útlevel átvarázsol
célom felé a halálos határon,
s visz a vándorok csillagporos útján,
hol megtalálom, már egy másik ország.